10 motive pentru care îl iubesc pe Sf. Ioan cel Nou

Fiecare dintre noi, cred că a fost într-un moment al vieţii lui legat în chip minunat de Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava.

Dar cine este Sf. Ioan cel Nou? Nimeni altul decât un tânăr crescut de părinţii săi în frica lui Dumnezeu, cu credinţă vie, autentică şi mărturisitoare, a cărui viaţă a fost pe placul îngerilor, aşa cum aflăm din acatistul său; un model de curaj, virtute, bărbăţie şi răbdare, care nu s-a demodat odată cu trecerea timpului, ci s-a înveşnicit prin Hristos, care nu a fost înghiţit de pământul nefiinţei, ci a rămas întreg la trup şi bine mirositor timp de mai bine de 600 de ani.

La Mănăstirea Sf. Ioan cel Nou din Suceava întâlnim în chip minunat doi atleţi întru Hristos, prieteni ai Mântuitorului, uniţi prin credinţa nestrămutată şi biruinţa asupra materiei: Sfântul Mare Mucenic Gheorghe şi Sfântul Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, născuţi în Împărăţia Cerurilor prin botezul sfânt al muceniciei.

A vorbi despre Sfântul Ioan cel Nou este ca şi cum ai căuta date din arborele genealogic al familiei, despre un străbunic pe care nu l-ai cunoscut direct, dar l-ai întâlnit prin influenţa sa asupra celorlalţi.

Aşa s-a întâmplat că, acum 35 de ani, am fost botezată în ajunul martiriului Sf. Ioan cel Nou, iar părintele nonagenar Laurenţiu Milici a sfătuit din toată inima pe părinţii mei să fiu pusă sub ocrotirea Sf. Ioan cel Nou, dându-mi numele de Ioana.

L-am descoperit în copilărie pe Sf. Ioan cel Nou, când eram de-o şchioapă, iar bunica şi mama mă duceau de mână la *Sfânt*, cum îi spuneau ele, să ne închinăm pentru „a dormi bine, a nu-mi fi frică de întuneric sau a fi sănătoasă". Încet, încet mi s-a strecurat în suflet sentimentul încrederii în Sf. Ioan cel Nou, care-mi lua toate neputinţele, fricile şi nedumeririle din suflet încă de pe atunci. Pe la cinci ani, am învăţat să fac corect cruce, sub îndemnul unui părinte pe care-l chema – întâmplător sau nu – tot Ioan... şi n-am mai putut uita...

Veghetorilor de la căpătâiul Sf. Ioan cel Nou, aflaţi în rugăciune, li s-a arătat după postiri şi îndelungi privegheri „stâlp de foc din cer deasupra cinstitelor sale moaşte", simbol al dragostei sale, de nestins şi de nesfârşit pentru Sf. Treime.

Ascultam fascinată povestirile bunicii despre hramurile de Sânziene, despre oamenii minunaţi care slujeau cândva la mănăstire, despre amintiri cu creştini demult răposaţi, dar vii în conştiinţa ei... Cu capul pe racla lui, ascultam tainic istoria familiei mele şi binefacerile făcute de-a lungul generaţiilor asupra oamenilor, cât şi asupra cetăţii Sucevei. Imaginea sfântului creştea în inima mea, precum un arbore secular, căpătând calităţi de supererou, cum am spune astăzi, sau de *om sfinţit*, cum spun creştinii.

Viaţa lui este ca o frescă a realităţii de atunci, de acum şi din viitor. Succesul său a stârnit invidia colegilor săi de breaslă, care au ticluit un plan viclean pentru a-l pierde pe tânărul Ioan... Câţi dintre noi nu au fost înşelaţi de aparenţe, atunci când au privit cu naivitate pe cei din jurul lor care le păreau prieteni. Dar tuturor ne rămâne un element de referinţă stabil şi lipsit de echivoc – ajutorul Bunului Dumnezeu. El l-a ridicat din suferinţă pe Sf. Ioan cel Nou, cinstindu-l pentru sacrificiul său cu darul facerii de minuni.

Spre deosebire de poveşti, care au un conţinut fantastic, Sf. Ioan cel Nou aducea în percepţia copilului care eram un fapt nou şi oarecum abstract: MINUNEA.

Mai târziu, am aflat că venirea cinstitelor moaşte ale Sf. Ioan cel Nou (1402), aduse prin mila lui Dumnezeu şi strădania vrednicului de pomenire domnitor Alexandru cel Bun, a reprezentat actul de naştere al Mitropoliei Moldovei, în cadrul tinerei capitale Suceava, atestată documentar în 1388.

Sf. Ioan cel Nou a început de atunci să vegheze cetatea Sucevei în negura vremurilor, împotriva păgânilor care se luptau să înăbuşe credinţa creştină a străbunilor noştri. Circumstanţe naturale favorabile moldovenilor, aparent ivite inexplicabil, atestate în documentele cancelariei Moldovei, aveau să ne precizeze subtil că lucrarea Sf. Ioan cel Nou şi dragostea sa de oameni nu au luat sfârşit. El s-a manifestat pentru fiecare dintre noi în diverse ipostaze: apărător, ocrotitor, sfătuitor, confesor, mărturisitor, trăitor autentic, grabnic ajutător.

prof. Monica Ioana Marghetici, Suceava